

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd gratia diuina non solùm peccata dimittat, sed etiam adiuuet ne
committantur. xviii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

D. BURCHARDI EPIS. VVORMAC.

omnisque motus bonæ voluntatis ex Deo sit: quia periculum aliquid boni possumus, sine quo nihil possumus. Ad hanc nos professionem idē doctor instituit. Qui cū ad totius orbis episcopos de diuinæ gratiæ opitulatione loqueretur. Quod ergo, ait, tēpus interuenit, quo non eius egeamus auxilio? In omnibus igitur actibus causisq; cogitationibus, moribus, adiutor & protector orandus est. Superbum est enim, vt quicquam sibi humana natura præsumat, clamante Apostolo: Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed contra principes & potestates aëris huius, contra spiritalia nequitiae in cœlestibus. Et sicut ipse iterum dicit: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Gratia Dei per Iesum Christum dominum nostrum. Et iterum: Gratia Dei sum id quod sum, & gratia eius in me vacua non fuit, sed plus illis omnibus laboraui: Non ego autem, sed gratia Dei mecum.

Quod gratia diuina non solum peccata dimittat, sed etiam adiuuet ne committantur. Cap. XVIII.

*Gregor.
in suis mo-
rali. dicit.*

Quod gratia Dei non solum peccata dimittat, sed etiam adiuuet ne committantur, & lex impleatur, non sicut ait Pelagius facile, quasi sine gratia Dei difficilium possit impleri. Illud etiam quod intra Carthaginensis synodi decreta constitutum est, quasi proprium apostolicæ sedis amplectimur, quod scilicet tertio capitulo definitum est: vt quicumq; dixerit gratiā Dei, qua iustificamur per Iesum Christum dominum nostrum, ad remissionē solam peccatorum valere, quæ iam commissa sunt, non etiam ad adiutoriū vt non admittantur: anathema sit. Et iterum quarto capitulo: Quisquis dixerit, gratiam Dei per Iesum Christum propter hoc tantū nos adiuuare non ad peccandum: quia per ipsum nobis reuelatur & aperitur intelligentia mandatorū Dei, vt sciamus quid appetere, & quid vitare debeamus, nō autē per illā nobis præstari, vt quod faciendū cognouimus, etiā facere diligamus, atq; valeamus, anathema sit. Cū enim dicat Apostolus: Scientia inflat, charitatis verò ædificat: valde impium est vt credamus, ad eam quæ inflat nos habere gratiā Christi, & ad eā quæ ædificat nō habere, cū sit vtrunq; donum Dei, & scire quid facere debeamus, & diligere vt faciamus, vt ædificante chari-

tate, scientia non possit inflare. Sicut autē de Deo scriptum est: Qui docet hominem scientiam: ita etiam scriptum est: Charitas ex Deo est. Item quinto capite, ut quisquis dixerit, ideo nobis gratiam iustificationis dari, ut quod facere per liberum iubemur arbitrium, facilius possimus implere per gratiam, licet & si gratia non daretur, non quidem facile, sed tamen possemus etiā sine illa implere diuina mandata, anathema sit. De fructibus enim mandatorum dominus loquebatur, ubi non ait, sine me difficilius potestis facere: sed ait, sine me nihil potestis facere.

Quod prædestinatio Dei ita sit ordinata, ut ea nociva que prædestinata sunt, electorum precibus solui queant. Cap. XIX.

Obtineri nequaquam possunt quæ prædestinata non fuerint: sed ea quæ sancti viri orando efficiunt, ita prædestinata sunt, ut precibus obtineantur. Nam ipsa quoque perennis regni prædestinatio, ita est ab omnipotenti Deo disposita, ut ad hoc electi ex labore perueniant: quatenus postulando mereatur accipere, quod eis omnipotens Deus ante secula disposuit donare. Petrus: Probari mihi apertius velim, si potest prædestinatio precibus adiuuari.

Item de prædestinatione. Cap. XX.

Hoc quod ego Petre intuli, con cîte valet probari. Certè enim nosti, quia ad Abraham dominus dixit: In Isaac vocabitur tibi semen. Cui etiam dixerat Patrem multarum gentium constitui te. Cui rursus promisit, dicens: Benedicam tibi & multiplicabo semen tuum sicut stellas cæli, & velut arenam quæ est in littore maris. Ex qua re apperrè constat intelligi, quia omnipotens Deus semen Abrahamæ prædestinauerat per Isaac multiplicare: & tamen scriptum est, deprecatus est Isaac dominum pro vxore sua, eo quod esset sterilis, qui exaudiuit eum, & dedit conceptum Rebecca. Si ergo multiplicatio generis Abrahamæ per Isaac prædestinata fuit, cur coniugem sterilem accepit? Sed nimirū constat: quia prædestinatio precibus impletur, quando is in quo Deus multiplicare semen Abrahamæ prædestinauerat, oratione obtinuit, ut filium habere potuisset.

De Dei præuidentia, simul & prouidentia Cap. XXI.

Omne iudicium sui secundū naturam, quæ sibi subiecta sunt comprehendit. Est autem Deo semper æternus

*Gregor.
in suo dia
logo dicit*

Ex eodē.

*August.
dicitur*